

at være Medlem af Søretten bør være et Tillids- og Væresverb, og at der ordentligvis ikke bør ydes Vederlag derfor, medmindre vedkommende har positive Udgifter derved, f. Eks. ved Rejser og altsaa skal være udenfor sit Hjem. — Til § 6 er der ogsaa af Udvalget stillet dels en Redaktionsændring og dels foreslaet et lille nyt Stykke tilføjet, om at Eksekution skal kunne ske efter en Domsudskrift, saaledes at Aktsbeskrivelsen ikke er nødvendig. Det er selvfølgelig for at fremme Hurtigheden af disse Sagers Behandling, saaledes at man ikke behøver at vente paa en fuld Aktsbeskrivelse, en saadan kan under Tiden være meget vidtløftig og tage lang Tid, medens en Domsudskrift i Reglen kan faas hurtig. Den samme Regel gælder jo ved Sø- og Handelsretten, saa den vil forhaabentlig ikke volde nogen som helst Betænkelighed. — Til § 7 er der stillet Ændringsforslag, som ere af ikke saa lille Betydning, idet de, som jeg allerede før tillod mig at bemærke til § 1, gaa ud paa at gøre det muligt at saa Søforklaring optagen uden altfor stort Ophold. Saaledes som Forslaget foreligger, bestemmes der jo, at det skal paases, at de i Sagen interesserede Personer saa vidt muligt ere tilstævede, og at der er foretaget, hvad der kan gøres for at underrette dem om Søforklaringens Optagelse, navnlig ved en almindelig offentlig Bekendtgørelse derom o. s. v. Disse Bestemmelser ville vistnok medføre, at Søforklaring ikke vil kunne berammes før efter nogen Tids Forløb, og da der jo ikke sjældent optages Søforklaring i Tilfælde, som ere af overmaade liden Betydning, hvor Skipperen egentlig blot søger at konstaterer et mindre Uheld, er der næppe nogen Grund til i alle disse Tilfælde at bestemme, at denne Fremgangsmaade skal iagttages. Udvalget har ment, at det maatte indskrænkes noget, saaledes at det var tilstrækkeligt, at det blev bestemt, at hvis det kunde staaes, at Søforklaringens Optagelse ikke taaler at udsættes, kan den foregaa, uagtet disse interesserede Personer, Ejere, Forsikrere eller andre, ikke ere varslede til at overvære Søforklaringen. Men der er dog deri atter gjort den Undtagelse, at hvis de ere til Stede i Nærheden, saa paaligger det vedkommende Rekvirent at sørge

for, at de blive tilkaldte til at overvære Søforklaringen. Endelig har Udvalget ment, at det vilde være heldigt, at udelade Bestemmelsen om den offentlige Bekendtgørelse. I de tidligere Lovforslag, der have været forelagte angaaende det samme Emne, har det været ligesom paabudt, at der skal være offentlig Bekendtgørelse i Bladene, og det turde vel ogsaa være Meningen af, hvad der nu findes i Lovforslaget. Men hvis en Bekendtgørelse i Bladene skal bibeholdes, maa man huske paa, at hvis den er uden for København, vil den vistnok ikke være af nogen rigtig Nytte, idet de interesserede maaste slet ikke saa vedkommende Blade at se, og hvis Bekendtgørelsen skal indrykkes i „Berlingske Tidende“, at de se den for sent. Udvalget har derfor ment, at det er tilstrækkeligt, naar man giver en almindelig Regel om, at Retten i øvrigt skal foretage, hvad der efter Omstændighederne er muligt, for at vedkommende faar Underretning om Søforklaringens Optagelse, altsaa uden at man giver en udtrykkelig Regel om, at det skal ske ved en offentlig Bekendtgørelse. — Ændringsforslaget under Nr. 20 er optaget efter Loven om Sø- og Handelsretten i København og maa vistnok erkendes at være hensigtsmæssigt netop i de Sager, som det her drejer sig om, saaledes at det altsaa ikke skal være nødvendigt ved Søforklaringer og ved Tingsvidner at indstævne Modvidner, og at ligeledes den gældende Regel, at ustevnt skal være uævnt, heller ikke kommer til Anvendelse i disse Sager, dog saaledes at der paa den anden Side heller ikke kan tillægges et saadant Tingsvidne, der er optaget uden Jagttagelse af disse Regler, samme Beviskraft i andre Sager som et andet Tingsvidne, hvor vedkommende var indstævnet til. — Til § 8 har Udvalget under Nr. 21 stillet et mindre Ændringsforslag, der er nødvendiggjort ved den Affarelse, som Sølovens § 40 sit her i Landstinget. Til § 8 har desuden et andet Medlem af Udvalget (Martensen) i Forening med mig stillet et lille Ændringsforslag under Nr. 22. Vi have nemlig ment, at det maaste vilde være rettest at vende tilbage til den Regel, som har været vedtaget her i Landstinget ved de tidligere Lovforslag, og som stadig er bleven optagen i dem, nemlig at